

Drága Bolgár Úr, arra kérem, ne tőlem féltse az emberi jogokat Magyarországon, hanem attól az „értelmiségtől”, amelyik...

No, nem is folytatom, inkább elmesélem mi történt a minap, Anyák napján. Dél körül a családi ünnepi ebédre tartva az autómban az Ön műsorára kapcsoltam, és arra lettem figyelmes, hogy két kedves kartársával éppen rajtam gúnyolódnak. „Morvai Krisztina persze nem szavazta meg a mediaszabadságról szóló jelentést a héten Brüsszelben...” - mondta egyikük. „Nem csodálkozom...”- reagált a másik gúnyosan nevetgélve, majd hármásban kacarásztak jólesően. Késésben voltam a fontos eseményről, nem tudtam tovább hallgatni Önöket. Parkolás, slusszkulcs, vágózás a budai kisvendéglőbe, közben rövid bosszankodás a hallottak miatt...

És akkor ismét kiderült, hogy az élet milyen különleges tehetségű, furfangos rendező...

Mielőtt megtalálnám a mi asztalunkat, hozzám lép egy csodaszép, fiatal várandós nő, kézen fogva aprócska kislányával: „Szervusz Krisztina! Emlékszel rám? Horváth Zsófi vagyok 1, 2006-ban találkoztunk. Tudod, a páromat és engem is akkor ismertél meg...” Meghatódva emlékeztem vissza a történetre, amely nem volt akkor egyedülálló, de mégis különleges. „Persze, hogy emlékszem. Egy időben vertek benneteket véresre a rendőrök, a szintén egyetemista fiatalemberrel, akit ezen a különleges alkalmon ismertél meg, majd pedig együtt vittek benneteket a fogdára, és a büntetőeljárás is együtt folyt ellenetek. Akkor szerettetek egymásba, de aztán elvesztettük a fonalat, nem tudom, mi történt a koncepció eljárás befejezését követően...” - mondtam kérdően a pocakjára és a kislányra nézve. Elmosolyodott: „Igen, jól sejtet, összeházasodtunk. Vértesaljai Laci Atya adott össze bennünket...” - mondta szintén jelentőségteljesen, tekintettel arra, hogy - amint arra Drága Bolgár Úr és a stúdióban beszélgető kartársai is bizonyára emlékeznek - ő volt az a katolikus pap, akit papi egyenruhájában vertek össze 2006. október 23-án a rendőrök. „Többekkel tartjuk a kapcsolatot, például szegény Teri nénivel, tudod Krisztina, a tanárnővel, akivel együtt ültünk összeverve a rabomobilban és együtt vittek bennünket a fogdára... Ő sajnos nincs jól. Hiába telt el olyan hosszú idő, pszichésen nem tudta kiheverni azóta sem a történeteket...”

Ezen a ponton kezdett el már integetni a családom az asztaltól, így abba kellett hagynunk a beszélgetést. Jó lett volna hallani a többiekről is, bár annak a több ezer összevert, bebörtönzött, megalázott embernek a történetét, akik 2002 és '10 között - azaz az Önök idejében, Drága Bolgár Úr - tapasztalták meg a magyar balliberális oldal sajátos felfogását a szabadságjogokról, nos, azt a sok történetet aligha tudnánk maradéktalanul összegyűjteni. (Emlékeztetőként küldök Drága Bolgár Úrnak két olyan linket, amin a túlélők beszélnek a 2006 őszi eseményekről, de

küldök olyat is, amin Budaházyt verik véresre a 2002-es Erzsébet hídi blokádon, no meg olyat is, amikor engem már hivatalos európai parlamenti képviselő-jelöltként fújnak közvetlen közeli arcon a könnygázzal 2009-ben...) Volt szerencsém tehát megismerni a balliberális oldal felfogását a szabadságjogokról, és úgy érzem, emberi jogokkal foglalkozó jogászként és az egykori Civil Jogász Bizottság valamint a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tagjaként nem szorulok rá arra, hogy Önök leckéztessenek arról, hogy mi is a szabadság, mik azok a szabadságjogok. Az Önök felfogását már megismertük akkor, amikor folyamatosan bagatellizálták, minimalizálták a 2002 és '10 közötti kormányok embertelen és brutális jogtiprásait. Értse meg Drága Bolgár Úr, hogy ez nem az Önök pályája... A szabadságjogokról való eszmefuttatás és gúnyolódás nem az a terület, ahol Önök egyetlen percig is hitelesek lehetnének. A szólásszabadsággal és a véleménynyilvánítási szabadsággal összefüggő emberi jogokat ne tekintse szakterületének az a balliberális értelmiség, amelyik 2002 és '10 között azt tette, amit tett...

De persze szívesen elárulom Önnek, hogy miért is nyomtam a „tartózkodás” gombot a médiaszabadságról szóló múlt heti brüsszeli jelentés esetében. Nem azért, mintha nem tartanám fontosnak a médiaszabadságot és általában a szabadságjogokat. (Bár ismételtén szeretném hangsúlyozni: a szabadságjogok szeretetéről és védelméről kissé más fogalmam van, mint Önnek és pajtásainak...) Azért tartózkodtam, és nem szavaztam „igen”-nel, mert a jelentés - ahogy az mostanában az Európai Unióban megszokott - több ízben hangsúlyozza a „gyűlöletbeszéddel” szembeni fellépés szükségességét, továbbá olyan megfogalmazásokat alkalmaz, amelyek értelmezhetőek úgy, hogy újfajta cenzúra - cenzor szakemberek illetve cenzor testület - kialakítására készül az Európai Unió. Ami a gyűlöletbeszédet illeti: a migrációs válság 2015. évi kezdete óta a következőt tapasztalom az Európai Unióban: azokat a személyeket (polgárokat), csoportokat illetve tagállamokat, amelyek a tömeges migrációt elutasító bevándorlás-politikát vallanak magukénak, „idegengyűlölőnek” minősítik. Logikusan következik ebből a megközelítésből, hogy a tömeges bevándorlás ellenzői a gyűlöletbeszédre vonatkozó szabályozásoknak „hála” folyamatosan korlátozva vannak szólásszabadságukban, véleménynyilvánítási szabadságukban, és szinte tökéletesen elnyomásra kerül a bevándorlás-politikákkal kapcsolatos vita lehetősége is. 1963-ban születtem, így volt szerencsém megtapasztalni, mit jelent a szólás- és véleménynyilvánítás szabadságának elfojtása valamilyen „magasabb nemes célra” hivatkozással. Nem vagyok hajlandó ezt támogatni, ez volt tehát az egyik oka annak, hogy tartózkodással szavaztam. A másik pedig: szintén születési évemből következik, hogy megéltem azt, amikor Lendvai Ildikó elvtársnő és mások cenzúrázták, hogy mi az, ami megjelenhet és mi az, ami nem. A rendszerváltozás után csodálkozva tapasztaltam, hogy most ugyanazok a személyek, „szakemberek” szónokolnak nekünk arról, hogy mi is a demokrácia, a szólásszabadság és a médiaszabadság. Az a helyzet, Drága Bolgár Úr, hogy nem szeretném megélni, és saját szavazatommal támogatni, hogy újfent - immáron az Európai Unió által kinevezve - Lendvai Ildikó és más főcenzorok határozzák meg, hogy miről lehet, és miről nem lehet beszélni a saját hazámban. Nos, ezek tehát az indokai annak, hogy nem szavaztam meg a médiaszabadságról szóló jelentést.

A számos egyébként kiváló indítvány mellett megtalálhatóak (persze jól elrejtve) az általam

említett és erősen kifogásolt részletek is a jelentésben. Kérem, ne vegye rossz néven, hogy ha szabadságjogi kérdésekben ezután sem az Önök ízlésének próbálok megfelelni.

*Szívélyes üdvözlettel: Dr. Morvai Krisztina
jogász, egyetemi docens
európai parlamenti képviselő*

Linkek:

[Lovasroham a Károly körúton](#)

[Budaházy-film](#)

[Könnygáztámadás Dr. Morvai Krisztina ellen a Nádor utcában](#)

Összefoglaló a Civil Jogász Bizottság munkájáról ([1](#) - [2](#) . rész)

[Tank 2006. október 23-án](#)

[1](#) *a neveket a szereplők védelmében megváltoztattam

